

1

Bronwyn
maandag 24 september, 14.55 uur

Eén sekstape, één persoon die bang is dat ze zwanger is, twee schandalen over vreemdgaan. En dan hebben we het alleen nog maar over de update van déze week. Als je Bayview High alleen van Simon Kellehers roddel-app kende, zou je je afvragen of er nog iemand de tijd had om de lessen te volgen.

‘Oud nieuws, Bronwyn,’ klinkt een stem ergens boven mijn schouder. ‘Wacht maar tot je mijn post van morgen ziet.’

Shit. Ik haat het om te worden betrapt op het lezen van About That – zeker door de bedenker ervan. Ik laat mijn telefoon gauw zakken en smijt het deurtje van mijn kluisje met een klap dicht. ‘Wie zijn leven ga je nu weer verwoesten, Simon?’

Simon komt naast me lopen terwijl ik tegen de stroom in verder de school in loop. ‘Je moet het als een publieke dienst zien,’ zegt hij met een wegwijsgebaar. ‘Jij geeft Reggie Crawley bijles, toch? Vind je het dan niet fijn om te weten dat hij een camera op zijn slaapkamer heeft?’

Ik neem niet eens de moeite om iets terug te zeggen. Dat ik zelfs maar in de buurt van de slaapkamer van een eeuwige blower als Reggie Crawley zou komen, is ongeveer even waarschijnlijk als dat Simon opeens last van zijn geweten zou krijgen.

‘Trouwens, ze roepen het over zichzelf af. Als niemand meer zou liegen of bedriegen, kon ik de boel wel opdoeken.’ Simons kille blauwe ogen nemen mijn steeds groter wordende passen in zich op. ‘Waarom heb je eigenlijk zo’n haast? Een of andere fantastische buitenschoolse activiteit?’

Mocht ik willen. Als om me te pesten, verschijnt er precies op dat moment een berichtje op mijn telefoon: *wiskunsttraining, 3 uur, Epoch*

Coffee. Gevolgd door een appje van een van mijn teamgenoten: *Evan is er ook.*

Ja hoor, natuurlijk. Die leuke wiskunstenaar – wat een minder grote tegenstelling is dan je zou denken – lijkt altijd alleen te komen opdagen als ik niet kan.

‘Niet echt,’ zeg ik. Over het algemeen, en vooral de laatste tijd, probeer ik Simon zo min mogelijk informatie toe te spelen.

We duwen de groene metalen deuren naar het achtertrappenhuis open, de scheidslijn tussen het sjofele, oorspronkelijke Bayview High en de frisse, lichte, nieuwe vleugel. Elk jaar worden meer rijke gezinnen door de hoge huizenprijzen San Diego uit gejaagd, waarna ze vijftientig kilometer oostelijker in Bayview terechtkomen, in de verwachting dat hun belastingcenten hun daar een betere schoolervaring opleveren, zonder systeemplafonds en versleten linoleum.

Simon loopt nog steeds achter me aan als ik bij meneer Avery’s laboratorium op de tweede verdieping aankom. Ik draai me met mijn armen over elkaar naar hem om en vraag: ‘Heb jij niets te doen?’

‘Jawel. Nablijven,’ zegt Simon. En hij wacht tot ik doorloop. Als ik in plaats daarvan naar de deurknop reik, begint hij te lachen. ‘Je houdt me voor de gek! Jij? Wat heb je uitgevreten dan?’

‘Ik ben valselijk beschuldigd,’ brom ik en ik trek de deur open. Er zitten al drie andere leerlingen. Ik blijf even staan om hen te bekijken. Niet meteen degenen die ik zou hebben voorspeld. Op één na dan.

Nate Macauley wipt zijn stoel achterover en grinnikt naar me. ‘Verkeerde deur? Dit is het straflokaal, hoor, niet de leerlingenraad.’

Hij kan het weten. Nate zit al sinds groep zeven in de problemen, wat ook zo’n beetje het laatste moment was waarop wij elkaar hebben gesproken. Dankzij het roddelcircuit weet ik dat de politie van Bayview hem een voorwaardelijke straf heeft opgelegd wegens... iets. Het kan rijden onder invloed zijn, het kan ook drugs dealen zijn. Hij staat bekend als leverancier, maar dat heb ik puur van horen zeggen. ‘Bespaar me je commentaar.’

Meneer Avery vinkt iets af op een klembord en trekt dan de deur achter Simon dicht. De middagzon valt in driehoekige vlekken door de hoge ramen in de achtermuur, en vanaf het veld achter de parkeerplaats beneden zweven de zachte geluiden van de voetbaltraining het lokaal binnen.

Ik ga zitten – precies op het moment dat Cooper Clay, met een prop papier in zijn hand alsof het een honkbal is, fluistert: ‘Komt-ie, Addy,’ waarna hij de prop naar het meisje schuin voor hem smijt. Addy Prentiss knippert even met haar ogen en glimlacht onzeker, maar laat de prop gewoon op de grond vallen.

De klok in het lokaal kruipt tergend langzaam naar de drie. Ik volg de wijzer met een machteloos gevoel van onrechtvaardigheid. Ik zou hier helemaal niet moeten zijn. Ik zou in Epoch Coffee moeten zitten, onhandig flirtend met Evan Neiman boven een vel vol differentiaalvergelijkingen.

Meneer Avery is een docent van het type straf-uitdelen-vragen-stellen-niet-nodig, maar misschien is er toch nog tijd om hem van gedachten te doen veranderen. Terwijl ik mijn keel schraap en mijn hand opsteek, zie ik Nates grijs breder worden. ‘Meneer Avery, dat was niet mijn telefoon die u hebt gevonden. Ik weet ook niet hoe die in mijn tas is terechtgekomen. Maar dít is de mijne,’ zeg ik en ik zwaai met mijn iPhone in zijn watermeloenkleurige hoesje.

Heus, je moet wel achterlijk zijn als je je telefoon meeneemt naar meneer Avery’s lab. Hij voert een strikt geen-telefoon-beleid en staat altijd de eerste tien minuten van elke les in rugzakken te rommelen, alsof hij het hoofd van de luchthavenbeveiliging is en wij met zijn allen op de zwarte lijst staan. Ik had mijn telefoon dus braaf zoals altijd in mijn kluisje achtergelaten.

‘Jij ook?’ Addy draait zich zo snel naar me om dat haar blonde haar als in een shampoo-reclame over haar schouders golft. Vreemd om haar alleen te zien. Ze hebben haar vast operatief moeten losmaken van haar vriendje. ‘Het was mijn telefoon ook niet.’

‘En de mijne ook niet,’ vult Cooper aan. Door zijn zuidelijke accent klinkt het alsof hij ‘maine’ zegt. Addy en hij wisselen een verbaasde blik uit. Ik vraag me af hoe dit nieuw voor hen kan zijn, ze horen toch bij dezelfde kliek? Maar misschien hebben ze in de kringen der überpopulaireren wel betere gespreksonderwerpen dan een onterechte straf.

‘Iemand heeft ons erin geluisd!’ Simon leunt naar voren en zet zijn ellebogen op zijn tafeltje. Hij lijkt gespannen als een veer, klaar om een verse roddel te bespringen. Zijn blik vliegt over ons vieren heen, op een kluitje in het midden van het verder lege klaslokaal, waarna hij blijft rus-

ten op Nate. ‘Waarom zou iemand een groepje leerlingen met een zo goed als smetteloze reputatie bij elkaar in het straflokaal willen opsluiten? Dat lijkt me echt iets wat... ik weet het niet, hoor... iets wat een gast die hier constant zit wel lollig zou kunnen vinden.’

Ik kijk naar Nate, maar zie het gewoon niet voor me. Zorgen dat iemand straf krijgt, kost moeite. En alles aan Nate – van zijn slordige donkere haar tot aan zijn haveloze leren jack – schreeuwt (of gaapt): *Boeie!* Hij kijkt me aan maar zegt niets, kiept alleen zijn stoel nog wat verder achterover. Nog een millimeter verder en hij valt.

Cooper recht zijn rug, er trekt een frons over zijn Captain America-gezicht. ‘Wacht eens even. Ik dacht dat het gewoon een vergissing was. Maar als ons allemaal hetzelfde is overkomen, is er blijkbaar iemand die dit een leuke grap vond. Ik mis hier verdorie mijn honkbaltraining door.’ Hij zegt het alsof hij een hartchirurg is die een levensreddende operatie nu niet kan uitvoeren.

Meneer Avery rolt met zijn ogen. ‘Bewaar die complottheorieën maar voor andere leraren, daar trap ik niet in. Jullie kennen allemaal de regels rond telefoons in de klas en die hebben jullie overtreden.’ Hij kijkt Simon er extra nors bij aan. De docenten weten van het bestaan van About That, maar kunnen er weinig tegen doen. Simon gebruikt enkel initialen om mensen aan te duiden en heeft het nooit openlijk over school. ‘Luister goed. Jullie moeten hier tot vier uur blijven zitten. Ik wil dat jullie in die tijd allemaal een opstel schrijven – vijfhonderd woorden – over hoe Amerikaanse middelbare scholen worden verziekt door technologische snufjes. En wie deze regels ook aan zijn laars lapt, kan morgen terugkomen.’

‘Hoe moeten we schrijven dan?’ vraagt Addy. ‘Er zijn hier geen computers.’ In de meeste lokalen liggen altijd genoeg Chromebooks. Maar meneer Avery, die eruitziet alsof hij tien jaar geleden al met pensioen had gemoeten, gaat niet zomaar overstag voor de moderne tijd.

Meneer Avery loopt naar Addy’s tafeltje en tikt op het hoekje van een geel gelinieerd notitieblok. We hebben er allemaal zo een. ‘Verken de magie van het schrijven met de hand maar eens – een verdwenen kunstvorm.’

Addy’s knappe hartvormige gezicht is een en al verwarring. ‘Maar hoe weet je dan wanneer je vijfhonderd woorden hebt?’

‘Tellen,’ antwoordt meneer Avery eenvoudig. Dan valt zijn blik op de telefoon die ik nog steeds in mijn hand heb. ‘En geef die maar aan mij, mejuffrouw Rojas.’

‘Zet het u dan niet aan het denken dat u mijn telefoon nu voor de tweede keer in beslag neemt? Wie heeft er nou twee telefoons?’ vraag ik. Nate grijnst, zo kort dat ik het bijna mis. ‘Eerlijk waar, meneer Avery, iemand heeft een grap met ons uitgehaald.’

De sneeuwwitte snor van de docent wiebelt geërgerd. Meneer Avery steekt zijn hand naar me uit. ‘Uw telefoon, mejuffrouw Rojas. Tenzij u nog eens wilt terugkomen.’ Ik overhandig hem met een zucht. Meneer Avery kijkt afkeurend naar de anderen. ‘De telefoons die ik eerder van jullie heb afgepakt liggen in mijn bureau. Die krijgen jullie na dit uur terug.’ Addy en Cooper kijken elkaar grijnzend aan, waarschijnlijk omdat hun eigen telefoon veilig in hun rugzak zit.

Meneer Avery gooit mijn telefoon in een la en gaat dan achter zijn bureau zitten. Hij slaat een boek open en gaat er eens lekker voor zitten om ons het komende uur te negeren.

Ik pak een pen, tik ermee op mijn notitieblok en begin na te denken over de opdracht. Geloof me, meneer Avery werkelijk dat de moderne technologie scholen kapotmaakt? Dat is nogal een boude uitspraak als het gaat over een paar binnengesmokkelde telefoons. Misschien is het wel een truc: wil hij eigenlijk dat we tegen hem in gaan, in plaats van het met hem eens te zijn.

Ik werp een blik op Nate, die over zijn notitieblok gebogen zit en in grote blokletters steeds maar weer: *Computers zijn klote* schrijft.

Misschien moet ik het simpel houden.

Cooper

maandag 24 september, 15.05 uur

Na een paar minuten begint mijn hand al te steken. Stom natuurlijk, maar ik kan me niet eens herinneren wanneer ik voor het laatst iets met de hand heb geschreven. En ik gebruik ook nog eens mijn rechterhand, wat wel nooit natuurlijk zal aanvoelen, ook al doe ik het al jaren. In groep vier stond mijn vader erop dat ik met rechts leerde schrijven – vlak nadat hij me had zien werpen. *Jouw linkerarm is goud waard*, zei hij tegen me.

Die moet je niet verknoeien met dingen die er niet toe doen. Wat hem aangaat, valt alles wat niet met honkbal te maken heeft daaronder.

Dat was ook het moment waarop hij me Cooperstown begon te noemen, naar het stadje van de Hall of Fame van het honkbal. Niets leuker dan een achtjarige onder druk zetten.

Simon pakt zijn rugzak en begint erin te rommelen. Hij ritst elk vakje open, trekt het ding op schoot en gluurt erin. ‘Waar is in godsnaam mijn waterfles?’

‘Niet kletsen, meneer Kelleher,’ zegt meneer Avery zonder op te kijken.

‘Dat weet ik, maar... mijn waterfles is weg. En ik heb dorst.’

Meneer Avery wijst naar het aanrecht achter in het lokaal dat vol staat met bekers en petrischaaltjes. ‘Ga maar wat drinken. Maar wel zachtjes.’

Simon staat op, pakt een beker van de stapel naast de gootsteen en vult hem met water uit de kraan. Dan loopt hij terug naar zijn stoel en zet de beker op zijn tafel. Hij lijkt echter te worden afgeleid door Nates methodische geschrijf. ‘Hé, gast,’ zegt hij, terwijl hij met zijn gymp tegen de poot van Nates tafel schopt. ‘Zeg eens eerlijk: heb jij die telefoons in onze tas gestopt, om ons te stangen?’

Nu kijkt meneer Avery op. Hij fronst. ‘Ik zei zachtjes, meneer Kelleher.’

Nate leunt achterover en slaat zijn armen over elkaar. ‘Waarom zou ik dat doen?’

Simon trekt zijn schouders op. ‘Waarom doe jij überhaupt iets? Om gezelschap te hebben bij wat je die dag weer hebt verkloot?’

‘Nog één woord van een van jullie en jullie kunnen allemaal morgen terugkomen,’ waarschuwt meneer Avery.

Simon opent zijn mond toch weer, maar voor hij iets kan zeggen klinkt er het geluid van piepende banden, gevolgd door de klap van tegen elkaar botsende auto’s. Addy hapt naar adem; ik grijp me vast aan mijn tafeltje, alsof iemand mij zojuist van achteren heeft geraakt. Nate, die alleen maar dankbaar lijkt voor de onderbreking, is de eerste die opstaat en naar het raam beent. ‘Wie krijgt er nou een aanrijding op de parkeerplaats van school?’ vraagt hij zich hardop af.

Bronwyn kijkt naar meneer Avery alsof ze toestemming vraagt. Zodra hij opstaat van achter zijn bureau holt ze ook naar het raam. Addy volgt haar en ik sta uiteindelijk ook maar op van mijn stoel. Even kijken wat er aan de hand is dan. Als ik tegen het kozijn leun om naar buiten te kijken,

duikt Simon naast me op en overziet het tafereel beneden met een laatdunkende grijns.

Twee auto's, een oude rode en een onopvallende grijze, staan recht tegenover elkaar, met de bumpers tegen elkaar. We kijken er zwijgend naar totdat meneer Avery een geërgerde zucht slaakt. 'Ik moet maar even gaan kijken of er geen gewonden zijn.' Hij laat zijn blik over ons heen gaan en richt zich dan tot Bronwyn, die hij kennelijk als de meest verantwoordelijke van het stel ziet. 'Mejuffrouw Rojas, houdt u de boel hier even binnen de perken tot ik terug ben.'

'Oké,' zegt Bronwyn, met een nerveuze blik op Nate. Wij blijven bij het raam naar beneden staan kijken. Maar nog voordat meneer Avery of een andere docent buiten verschijnt, starten beide auto's hun motor weer en rijden de parkeerplaats af.

'Nou, wat een anticlimax,' zegt Simon. Hij loopt terug naar zijn tafeltje en pakt zijn beker, maar in plaats van weer te gaan zitten slentert hij naar voren en tuurt even naar de poster met het periodiek systeem der elementen. Vervolgens buigt hij zijn bovenlichaam de gang in alsof hij wil weggaan. Maar dan draait hij zich toch weer de klas in en steekt zijn beker in de lucht alsof hij op ons wil toosten. 'Nog iemand wat water?'

'Ja, ik,' zegt Addy, terwijl ze zich weer op haar stoel laat glijden.

'Haal zelf maar dan, prinses,' grinnikt Simon. Addy rolt met haar ogen en blijft zitten. Simon leunt tegen het bureau van meneer Avery. 'Echt, hè... wat moet jij nou toch met jezelf nu het Homecoming-feest voorbij is? Er zit nog een flink gat tussen nu en de Senior Prom.'

Addy kijkt mij aan zonder antwoord te geven. Ik kan het haar niet kwalijk nemen. Simon moet niet veel hebben van ons vriendengroepje. Hij doet altijd alsof populariteit iets is waar hij ver boven staat. Maar toen hij afgelopen voorjaar in de hofhouding van de Junior Prom belandde, leek hij toch behoorlijk ingenomen met zichzelf. Ik weet nog steeds niet hoe hij dat heeft klaargespeeld, tenzij hij stemmen heeft verzameld door mensen te beloven dat hij hun geheim niet zou verklappen.

In de hofhouding van het Homecoming-feest vorige week was Simon echter nergens te bekennen. Ikzelf was tot koning gekozen. Dus misschien sta ik nu wel als volgende op zijn treiterlijst, of wat hij ook maar in zijn schild voert.

'Wat wil je daarmee zeggen, Simon?' vraag ik, terwijl ik naast Addy ga

zitten. Addy en ik zijn niet echt dikke vrienden, maar ik heb wel het gevoel dat ik haar een beetje moet beschermen. Ze gaat al sinds de derde van de middelbare school met mijn beste vriend en is een lieve meid. Niet het type dat zich goed kan weren tegen zo'n pitbull als Simon.

'Zij is de prinses, jij de sporter,' zegt hij. Dan wijst hij met zijn kin naar Bronwyn en vervolgens Nate. 'En jij bent de studiebol. En jij de crimineel. Alle stereotypen uit tienerfilms bij elkaar.'

'En jij dan?' vraagt Bronwyn. Ze stond nog bij het raam, maar loopt nu naar haar tafeltje en gaat erbovenop zitten. Terwijl ze haar benen over elkaar slaat, trekt ze haar donkere paardenstaart over haar schouder. Ze ziet er dit jaar veel leuker uit. Nieuwe bril misschien? Langer haar? Opeens stelt ze zich een beetje op als de sexy nerd.

'Ik? Ik ben de alwetende verteller,' zegt Simon.

Bronwyns wenkbrauwen vliegen omhoog, tot ver boven haar donkere montuur. 'Die heb je nooit in tienerfilms.'

'Ach, maar Bronwyn...' Simon geeft haar een knipoog en drinkt zijn beker dan in één teug leeg. 'In het echte leven wel!'

Hij zegt het zo dreigend dat ik me meteen afvraag of hij soms iets van Bronwyn weet, voor die stomme app van hem. Ik haat dat ding. Bijna al mijn vrienden hebben er wel eens op gestaan. En soms leidt zo iets tot heuse problemen. Zo is het uitgegaan tussen mijn vriend Luis en zijn vriendin door iets wat Simon had opgeschreven. Oké, het wás waar dat Luis met haar nichtje had gerommeld. Maar toch. Dat soort dingen hoeft niet gepubliceerd te worden. Het geroddel op de gang is al erg genoeg.

En als ik heel eerlijk ben, ben ik als de dood voor wat Simon over mij zou kunnen schrijven als hij dat zou willen.

Simon steekt zijn beker in de lucht en trekt een grimas. 'Dit smaakt goor, zeg.' Dan laat hij de beker vallen. Ik rol met mijn ogen: wat een dramatisch gedoe. Als Simon vervolgens op de grond valt, denk ik nog steeds dat hij een geintje maakt. Maar dan begint het gepiep.

Bronwyn vliegt als eerste op en knielt naast hem. 'Simon,' zegt ze, terwijl ze aan zijn schouder schudt. 'Gaat het wel? Wat is er? Kun je nog praten?' Haar stem verandert van bezorgd in paniekerig. Het is genoeg om ook mij in beweging te krijgen. Maar Nate is sneller: hij duwt zich langs me heen en hurkt naast Bronwyn.

'Een pen,' zegt hij en zijn ogen vliegen over Simons inmiddels knal-

rode gezicht. ‘Heb je ergens een pen?’ Simon knikt wild, zijn hand grijpt naar zijn keel. Ik gris de pen van mijn tafeltje en wil hem aan Nate geven. Misschien wil hij een sneetje in zijn luchtpijp maken of zoiets. Maar Nate kijkt me aan alsof ik ineens twee hoofden heb. ‘Een epinefrine-pen,’ zegt hij, terwijl hij om zich heen kijkt waar Simons rugzak ligt. ‘Hij heeft een allergische reactie.’

Addy staat op van haar stoel en klemt zwiingend haar armen om zich heen. Bronwyn draait zich met een rood gezicht naar mij om. ‘Ik ga een van de leraren zoeken en 1-1-2 bellen. Jij blijft bij hem, oké?’ Dan grist ze haar telefoon uit meneer Avery’s la en rent de gang op.

Ik kniel naast Simon. Zijn ogen knallen bijna uit zijn hoofd, zijn lippen zien blauw en hij maakt afschuwelijke stikgeluiden. Nate houdt Simons rugzak op zijn kop en graait in de puinhoop van boeken, papieren en kleren die eruit is gevallen. ‘Simon, waar bewaar je dat ding?’ vraagt hij, terwijl hij het voorvakje openritst en er twee gewone pennen en een sleutelbos uit haalt.

Maar Simon kan al niet meer praten. Ik leg een zweterige hand op zijn schouder, alsof dat hem zal helpen. ‘Het komt goed, het komt weer goed. We halen hulp.’ Ik hoor dat mijn stem steeds lijziger wordt, zo dik als stroop. Mijn accent komt altijd terug als ik gestrest ben. Ik draai me naar Nate en vraag: ‘Weet je zeker dat hij niet ergens in aan het stikken is?’ Misschien heeft hij eerder een heimlichmanoeuvre nodig dan zo’n stomme injectiepen.

Maar Nate negeert mijn vraag en gooit Simons rugzak aan de kant. ‘Fok!’ gilt hij en hij slaat met zijn vuist op de vloer. ‘Heb je hem in je zak, Simon? Simon!’ Simons ogen draaien weg terwijl Nate in zijn zakken zoekt. Hij vindt slechts een verkreukeld papieren zakdoekje.

In de verte janken sirenes als meneer Avery en twee andere docenten binnenstormen, met een telefonerende Bronwyn in hun kielzog. ‘We kunnen zijn EpiPen nergens vinden,’ zegt Nate kort, terwijl hij naar de berg spullen van Simon wijst.

Meneer Avery werpt een blik vol afschuw op Simon en zegt dan tegen mij: ‘Cooper, in het kamertje van de schoolverpleegkundige hebben ze ook EpiPennen. Ze moeten ergens duidelijk zichtbaar liggen. Snel!’

Als ik de gang in ren, hoor ik achter me voetstappen verdwijnen. Ik sprint naar het trappenhuis en ruk de deur open. Dan ren ik met drie

treden tegelijk de trap af naar de begane grond en zigzag om een paar verdwaalde leerlingen heen naar de kamer van de schoolverpleegkundige. De deur staat op een kier, maar er is niemand.

Het is een benauwde ruimte, met de onderzoektafel tegen het raam en een hoge grijze archiefkast links van me. Mijn blik vliegt door de ruimte en blijft hangen bij twee aan de muur opgehangen witte dozen met rode blokletters erop. Op de ene staat DEFIBRILLATOR, op de andere EPINEFRINE. Ik frunnik aan de sluiting van de tweede doos en trek hem open.

Er zit niets in.

Ik open de andere doos. Er zit een plastic apparaat in met een plaatje van een hart erop. Ik weet zo goed als zeker dat ik dat niet nodig heb, dus begin ik in de grijze kast te rommelen en trek er dozen met verband en aspirine uit. Ik zie helemaal niets wat eruitziet als een pen.

‘Cooper, heb je ze gevonden?’ Mevrouw Grayson, een van de docenten die samen met meneer Avery en Bronwyn het lab binnen kwamen, rent naar binnen. Ze hijgt luid en houdt haar handen in haar zij.

Ik wijs naar de lege doos aan de muur. ‘Daar zouden ze in moeten zitten, toch? Maar die is leeg.’

‘Probeer de voorraadkast dan,’ zegt mevrouw Grayson, terwijl ze de overal verspreid liggende dozen met pleisters negeert – het bewijs dat ik dat allang gedaan heb. Een andere docent sluit zich bij ons aan en samen zetten we het hele kamertje op zijn kop, terwijl het geluid van de sirenes steeds dichterbij komt. Na de laatste kast wist mevrouw Grayson met de rug van haar hand een druppel zweet van haar voorhoofd. ‘Cooper, ga meneer Avery vertellen dat we nog niets hebben gevonden. Meneer Contos en ik zoeken intussen door.’

Ik arriveer precies tegelijk met de ambulancemedewerkers bij meneer Avery’s lab. Ze dragen marineblauwe kleding en zijn met zijn drieën: twee van hen duwen een lange witte brancard voor zich uit, de andere rent vooruit om het groepje dat zich bij de deur heeft verzameld uit elkaar te jagen. Ik wacht tot ze allemaal binnen zijn en glij dan het lokaal in. Meneer Avery zit ineengezakt als een pudding op de grond naast het bord, zijn gele overhemd uit zijn broek. ‘We kunnen die pennen niet vinden,’ vertel ik hem.

Hij trekt een trillende hand door zijn dunne grijze haar, terwijl Simon

een spuit krijgt en op de brancard wordt getild. ‘God helpe die jongen,’ fluistert hij. Meer tegen zichzelf dan tegen mij, volgens mij.

Addy staat in haar eentje bij de muur, de tranen stromen over haar wangen. Ik loop naar haar toe en leg een arm om haar schouder, terwijl de ambulancemedewerkers de brancard de gang op manoeuvreren. ‘Kunt u meekomen?’ vraagt een van hen aan meneer Avery. Hij knikt en volgt hen, waarna het lokaal leeg achterblijft, op een paar geschokte docenten na en wij vieren, die samen met Simon aan het strafuur begonnen.

Amper een kwartier geleden, gok ik, maar het lijken wel uren.

‘Komt het weer goed met hem?’ vraagt Addy met verstikte stem. Bronwyn klemt haar telefoon tussen haar handen alsof ze ermee bidt. Nate staat met zijn handen op zijn heupen naar de deur te staren, waar steeds meer docenten en leerlingen door naar binnen druppelen.

‘Gokje? Nee,’ zegt hij.